

Rozmezí života

Hošťálková 29. 4. 2018

Písně: 33, 631, 324, 427, 702

Čtení z Písma: 2. Mojžíšova 19, 3 - 11

Text kázání: ep. Římanům 12, 1 - 2

Milí bratři a sestry,

Pavlův list do Říma je právem často pokládán za nejslavnostnější a nejmohutnější epištolu Nového zákona; v žádné jiné apoštol nenahlíží tak hluboko do Božího díla spasení, jako právě zde. Jako by v jejich kapitolách shrnoval všechno poznání, kterému dal Bůh v jeho srdci, životními zápasy, dozrát.

Nyní se tento veliký dopis dostává ke svému závěru. Apoštol volá: **„Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu bud' sláva na věky“** (Ř. 11,33.36). Tímto chvalozpěvem dává najevo jak je cele stržen pochopením toho, co mu bylo dáno poznat, a to je doprovázeno velkým žasnutím nad Božím dílem záchrany člověka, kterého se on sám stal svědkem.

Tento úžas jej ale nevede k nějakému zvláštnímu vnoření do tajemných hloubek - nestojí před ním jako před nějakým uměleckým zážitkem, ani nekončí v nějakých učených teologických vědomostech. Všechno míří ke konkrétnímu cíli, a to - do našeho života: **„Vybízím vás, bratří-sestry, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“** Všechno jeho rozpoznání hluboké Boží moudrosti - které zformuloval těmito nadšenými slovy, a které již nepotřebují žádný další dodatek - směřuje k tomu, abychom ve svém denním životě dělali správná rozhodnutí počínali si dobře a moudře.

Apoštol zde jistě nemyslí na nějakou vyčpělou a prázdnou mravouku. Jde mu o něco zcela jiného, o něco, co sahá mnohem dál. Vidí nás na jakémsi rozmezí věků: **„Nepřizpůsobujte se tomuto věku...“** To staré, dosavadní, se má dát na ústup, protože jsme voláni k proměně, k novému smýšlení. Ježíš Kristus vstal z mrtvých, a proto již není možné žít dál jako by se nic nestalo, jako doposud. Jeho vzkříšením se otevřel nový věk a všichni, kdo uvěřili evangeliu, té radostné zvěsti, která má svůj základ v Ježíši Kristu, jsou znovu zrozeni do tohoto věku - věku Kristova.

V čem spočívá ona novost? Určitě ne v nějakých malých nebo malicherných věcech. Často se toto apoštolovo slovo o **„nepřizpůsobování tomuto věku“** vztáhlo na malicherné věci a tím se znehodnotilo. Soustředíme se třeba na nejrůznější kritiku - módy, úpravu zevnějšku, zlovyky, kritizujeme napodobování světa v zábavách a povyraženích a kdoví co ještě.

Ale zde jde o mnohem více, jedná se tu o jakousi **hlubinnou jinakost!** Jaký je ten **„starý věk“**, ve kterém jsme žili, dokud Kristus nevstoupil do našeho života? - Je to svět bez milosti a darů (nic nám nedaruje) - proto je jeho jednání nelítostným bojem o

místo na slunci. Je to svět bez odpuštění - proto je třeba milovat sám sebe a odmítat každého, kdo nám překáží. Je to svět bez naděje a věčnosti - proto se v něm pokládá za moudré myslet sám na sebe - sobectví, snaha urvat, co se dá. Potřebujeme vyznávat: Všichni jsme do takového světa vrostli, od malička jsme v něm vyrůstali, do morku kostí jsme jím každý poznamenáni.

A nyní: „**tomuto věku se nepřizpůsobujte!**“, volá apoštol Pavel. „**Proměňujte se novým smýšlením!**“ Víte přece, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Víte o jiné možnosti života. Víte o věčných Božích zaslíbeních, které jsou nadevšecko pozemské, nadevšecky pozemské sliby. Kdo by nás tedy mohl připravit o to, co má skutečnou hodnotu? Víte o Boží milosti, která nám byla darována z nezaslouženého slitování a proto svůj život přijímáte jako dar, ne jako právo, a za každý den a za každé dobré slovo umíte být také vděční.

Zde - v tomto apoštolově napomenutí - si jsou tyto dva světy - věky - na hony vzdáleny: „**nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli**“. Nežijte tak, jako žije tento svět, který miluje především sám sebe. Žijte jako váš Pán, Ježíš Kristus, který miloval a miluje druhé!

A tento nový způsob života označuje apoštol za „**pravou bohoslužbu, Bohu milou, svatou oběť**“. Tak dává našim prostým, denním úkolům hluboký smysl a slavné posvěcení. Dobře všichni známe tu neblahou únavu z všednosti. Každý den nás čekají stále stejné úkoly, pracujeme se stejnými lidmi, je to tak jednotvárné a nepřetržitě! Najednou ztrácíme radost ze své práce, zdá se nám, že ji nikdo neocení, všichni ji pokládají za samozřejmou. Není snad opravdu zbytečná a bezvýznamná? V Kristu je posvěcena v „**pravou bohoslužbu**“, v něco tak slavnostního, jako je „**oběť**“. Náš obyčejný, denní život je v Božích očích slavnou liturgií. Ne ubíjející, suchopárnou dřinou pro lidi, kteří za ni ani nepoděkují a nedokážou být vděční; ale slavná, vznešená, kněžská služba našemu Pánu. - V tak nádherném a zářícím světle smíme vidět svůj život.

Je jasné, že se nám v tom okamžiku najednou mnohé jeví docela jinak. Jsou tu jiná měřítká a jiné předpoklady. Nyní nejde o to, co je pro nás výhodné, ale co je „**vůle Boží**“. Nerozhoduje to, co je nám příjemné, ale co je opravdu dobré, co má skutečnou váhu. Není zde už směrodatná lidská pochvala a obdiv, ocenění lidí, které dobře imponuje, ale to, „**co je milé Bohu**“, co ob stojí v očích jeho.

Apoštol se tu jakoby ptá: Zvládnete to? Zvládneme to žít právě takto - novým životem před Bohem? Svou výzvu uvádí způsobem, který určitě stojí za povšimnutí. Neukládá nám onen nový život jako rozkaz, povinnost, úkol, který nemůžeme jinak, než jej prostě nést. Říká: „**Vybízím vás pro Boží milosrdenství.**“ Toto je poukaz na sílu, ze které skutečně povstávají nové věci. Překročit ono rozmezí mezi „**starým a novým věkem**“ není možno jinak, než v rozpoznání Boží dobroty. Nemůže toho docílit žádný příkaz. Všechno napomínání a kárání je bezúčelné a k nepotřebě. Kdybychom sebevíce uznávali, co je správné a dobré, stejně se nejsme schopni sami změnit. Koleje starého věku jsou tak zatuhlé a výhybka tak nepohyblivá! Vždy znovu přejedeme ono rozhraní špatným směrem.

Když ale do našeho života vstoupí Kristus se svou milostí, vše se změní. Co bylo předtím zloha nemožné, je náhle možné! Rozkaz nás nepohnul k ničemu a nikam, ale láska, ta projevuje svou proměňující sílu. Přijali jsme milost Pána Ježíše Krista a začíná nový věk s ním. Díky Bohu za něj! Díky Bohu za tuto Boží, proměňující moc.

Dnešní čtvrtá neděle po Velikonocích se jmenuje „Cantate“ - podle Žalmu 89: „**Zpívejte Pánu píseň novou.**“ Ať je celý náš život novou, radostnou písní Pánu:

Zmrtvýchvstalý Kristus, Pán je mezi námi se svou milostí. S ním začíná nový věk!
Díky Bohu za tuto proměňující Boží moc. „Cantate!“ - „Zpívejte!“

Amen.